

WENCHE THINNESEN
VOGTMANN

FØDSELSDAGEN

Novelle

FØDSELSDAGEN

© 2025 Wenche Thinnesen Vogtmann

AF SAMME FORFATTER:

- OSCAR, MIG OG TØSERNE, FACET (1997)
LIVETS OMSTÆNDIGHEDER, MELLEMGAAARD (2015)
OS IMELLEM, BRÆNDPUNKT (2017)
BEGÆRETS SIDER, NOVELLEBIDRAG, FORFATTERSKABET.DK (2019)
UDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2020)
INDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2021)
KVINDEFANTASIER III, NOVELLEBIDRAG, POLITIKENS FORLAG (2021)
BARE EN DAG UDEN, BRÆNDPUNKT (2021)
VERDEN ER STØRRE END HER, NOVELLEBIDRAG, LEITURA (2022)
OS, NÅR VI ER SAMMEN, BoD (2024)

FØDSELSDAGEN

Du ville være blevet femogtyve i dag. Årene var gået alligevel. Det troede jeg engang ikke, at de ville. Tiden gik i stå, da det hændte. Den eksisterede pludselig ikke længere, og der gik lang tid, før den atter begyndte at tikke svagt. Dengang havde jeg aldrig tænkt dybere over, at verden kunne være så ond. At det bedste kunne blive taget fra én på et sekund. Jeg var lykkeligt uvidende, men ulykken vendte op og ned på det.

Jeg tænkte stadig på dig hver eneste dag, og selvom jeg ikke kom til at kende dig særlig længe, førte jeg stadig lange samtaler med dig. Tanken om, hvordan du ville have udviklet dig, kunne jeg bruge mange timer på at sysle med.

Du havde din eftertænksomhed fra mig og din omhyggelighed fra din far. Du evnede at lade dig henrykke af meget lidt. Din fordybelse i selv de små ting i livet glædede mig hver eneste dag, vi tilbragte sammen.

Jeg gyser. Vinden er kold. Min frakke trækker jeg godt op i nakken og går videre hen ad klitten. Pålandsvinden er næsten altid kold på denne årstid. Det ved jeg om nogen efter at have vandret her igennem mange år. Sandet er vådt efter gårsdagens megen regn. Det er tungt at gå i, men jeg fortsætter ufortrødent. Det er vigtigt for mig at gå af denne rute.

Sommerhuset købte vi kort før, at jeg blev gravid med dig. Vi havde længe ønsket os et sted, hvor fred og ro var nøgleordet, og selvom det dengang var primitivt indrettet, elskede vi det fra første færd. Husets sjæl blev vi begge med det samme indfanget af. Efter vi havde overtaget det, fyldte vi det med varme og hygge. Hver en ting havde en betydning. De fleste ting lavede vi selv. Jeg syede puder i alverdens størrelser, farver og malede malerier, der passede til rummene. Far snedkererede møblerne.

Vi købte et brugt klaver, så vi både havde et hjemme i lejligheden og et i sommerhuset. Jeg sang og spillede dagligt for dig, mens jeg var gravid. Efter fødslen havde jeg fornemmelsen af, at du kunne genkende sangene og klaverspillet. Du faldt altid til ro i selvsamme sekund, tonerne og min stemme dansede gennem luften. Dit milde sind fyldte mig med lysten til at skabe. Du gav os vores lykkeligste år.

Jeg kigger ud over havet. Bølgerne er store og frembringer deres egen særegne lyd, hver gang de bliver brudt og kastet ind på stranden. Det er højvande. Bølgerne når næsten helt op til klitterne, inden de trækker sig tilbage til havet. Stenene på stranden giver efter for vandets kraft og flytter sig en lille smule, hver gang en bølge skyller ind over dem. Havet har alle aspekter

i sig. Jeg har brug for at vandre langs det med jævne mellemrum.

Engang var havet ikke en del af mig, men det er det blevet med tiden. Det er fascinerende, at ikke to bølger er ens. Dragende, at ikke to dage ved havet er sammenlignelige. Jeg har brugt adskillelige timer med at gå her og prøve at finde mening og forstå.

Du udviklede dig med stormskridt og pludselig kunne du både gå og snakke. Dit ordforråd var veludviklet og spidsfindigt fra start. Jeg kunne lytte til din stemme i timevis. Din barnlige klang med sans for sprogets mange nuancer gjorde dig alsidig at høre på, selvom du kun var et lille barn. Du var et sansende menneske og lærte allerhelst ved at røre og fornemme. Du udnyttede menneskets medfødte evne til at lytte, smage, se og dufte dig til at skabe mening med det, at du oplevede på din vej.

Vi var så stolte af dig, begge to. Vi ville gerne have haft mange børn, men jeg havde svært ved at blive gravid, og du blev derfor undfanget ved reagensglas metoden.

Det er overskyet, og luften virker fugtig. Der kommer nok snart regn. Jeg har taget regnbukser og gummistøvler på foruden min vinterfrakke, så jeg fryser ikke.

Alt blev forandret for os den dag, at ulykken skete. Og vi fik aldrig andre børn end dig. Sorgen følte som om, den aldrig fik en ende. I alt for lang tid efter var vi her uden at være her alligevel.

Vi gjorde kun det, vi skulle, for at eksistere. Vores sjæle var ikke længere intakte. Du tog din part af os begge to med dig, da du forlod os for altid. Intet gav længere mening på samme måde, og det ville vi ikke byde nye børn. Far sagde altid, at jeg aldrig smilede med øjnene på samme måde mere, efter du var væk. Og han havde ret, men det gjaldt også for ham selv.

Begravelsen var både smuk og tragisk. Smuk, fordi vi havde valgt, at kirkerummet skulle være i din ånd. Masser af levende lys og smukke farver. Jeg havde malet en stor regnbue på et lærred, der stod på et staffeli ved siden af kisten. Regnbuen var ment som et symbol på broen fra menneskenes verden til den guddommelige verden. En bro, vi alle tre skulle benytte, når vi skulle herfra. Den ville hjælpe os med at finde hinanden igen hinsides. Billedet stod stadig hjemme i lejligheden og ventede på at blive benyttet af far og mig.

Det tragiske lå i, at sorgen var så overvældende. Kirken var fyldt med sørgende mennesker, men jeg ænsede kun dig. Jeg græd i et væk og fandt ingen trøst i folks søde ord. Kisten var så

lille. Det var umenneskeligt at skulle begrave sit eget barn. Ingen havde fortjent at skulle herfra så tidligt.

Jeg spillede din yndlingsmelodi på fløjte i kirken, mens far sang til. Vi havde begge svært ved at gennemføre det, men vi gjorde det for dig. Du skulle føle kærligheden fra os på din begravelsesdag.

Vi havde klædt dig udelukkende i lilla tøj. Lilla havde du elsket, fra du var helt lille. Du så uendelig smuk ud, som du lå der. Fredfyldtheden omsluttede kisten. Ingen kunne måle sig med dig. Du var et fantastisk barn.

I kisten lagde far og mig hver en ting, som du skulle have med dig. Far havde valgt et billede af os tre sammen fra en af vores utallige ture til stranden. Han havde sat det i en træramme, han selv havde lavet. Jeg vedlagde den bamse, at jeg strikkede til dig under graviditeten.

Vi lagde den op ad dig kort efter, at du blev født, og den blev hurtig din bedste ven. I var uadskillelige. Du kaldte den for Lulu, da du fik sprog. Den var blevet vasket så mange gange, at farverne efterhånden var matte og kedelige, men det generede dig ikke det mindste. Du ville ikke have en ny, selvom jeg tilbød at strikke en af flere omgange. Der var kun en Lulu i din verden.

Himlen er grå og trist. Det begynder at støvregne. Jeg håber ikke, det bliver til mere end det. Mit ønske er, at jeg kan sidde lidt nede på stranden. Jeg sidder altid det samme sted. Stedet betyder alt for mig. Din fødselsdag skal fejres der, selvom du ikke længere er her. Far vil tage derned senere. Vi er der aldrig samtidig. Stedet er vores sammen, men vi bearbejder tabet individuelt. Vi er to meget forskellige steder i tabet. Det splittede os i årene efter. Vi har måttet arbejde intenst på at ville hinanden igen. Det har ikke været let.

Jeg kan ane vores sted nærme sig. Regnen aftager. Det letter mig. Jeg har brug for, at jeg kan tænde et lys for dig i anledning af din fødselsdag. Du elskede, når vi havde tændt levende lys både derhjemme og i sommerhuset.

Vi havde aldrig fået tømt dit værelse. Det nænnede ingen af os. På gulvet ved skrivebordet stod din skoletaske endnu. Den så stadig ny ud. Du nåede kun at bruge den i kort tid. Vi havde valgt en lille friskole til dig, fordi du var så sensitiv og kreativ. Flytningen kort før skolestart var en nødvendighed. Det var vigtigt for os, at vi boede tæt på skolen. Vi havde valgt den i fællesskab som familie. Vi havde besøgt en del, før vi bestemte os. Du var så stolt på første skoledag. Far tog et hav af billeder af dig den dag.

Det tog ham fire år, før han fik modet til at få dem fremkaldt. Det havde han ikke nået, mens du stadig var her. Far hentede billederne en eftermiddag hos fotohandleren. Han åbnede ikke op for dem før weekenden efter. Vi sad i sofaen og prøvede at finde det fornødne mod sammen. Vi græd allerede ved det første billede. Det var svært for os at se dit glade og forventningsfulde ansigt. Du nåede kun at gå i skole i to uger.

Jeg går ned af klitten og finder stedet. Stranden er mennesketom. Det passer mig godt. Jeg har brug for at være her alene. Sandet er vådt, men jeg sætter mig alligevel ned. Den lille lanterne med fyrfadsløset finder jeg frem fra lommen.

Lanternen købte jeg til din begravelse. Malingen er skallet af mange steder efterhånden, men jeg er ligeglad. Det naturlige forfald er blot en del af livets gang. Det vidner om, at årene er gået på trods.

Vinden gør det svært at få ild på lyset. Tårene står op i øjnene på mig. Efter utallige forsøg lykkes det, og jeg skynder mig at lukke for lanternen, så vinden ikke slukker det igen. Lanternen sætter jeg i sandet og kigger længe på den.

Det er som om, at din sjæl er her. Øjnene tørrer jeg med mit frakkeærme og mærker samtidig lettelsen over, at lyset brænder,

som det plejer. Flammen lever sit eget liv. Jeg bliver aldrig træt af at sidde og betragte det. Det er her, at jeg er tættest på dig.

Til tider har jeg overvejet at gå samme vej som dig, men modet svigter altid i sidste sekund.

Det svære har været at skulle finde tilbage til livet uden dig. Meningen med at være her forsvandt på et øjeblik. Vejen tilbage har været brolagt med stor smerte. Jeg når aldrig i mål. Det er jeg fuldt ud bevidst om. Kærligheden til dig er betingelsesløs.

Synet af et hav i oprør nyder jeg til fulde. Det er dejligt at sidde her, selvom det er koldt. Jeg kan smage saltet fra den havgus, vinden bringer op på stranden. En musling ligger i sandet. En flig er slået af den. Dens ufejlbarlighed får mig til at tage den op i hånden. Den minder om mit hjerte. Fligen er dig. Du er uerstattelig. Intet kan bringe intaktheden tilbage i mit hjerte. Jeg kaster muslingen ud i vandet. Den forsvinder med det samme.

Det var dig, der ville på stranden den dag. Vi gik af vores vante rute. Vi snakkede om din skolestart hele vejen. Du var så stolt. Der var en Mathias fra din klasse, som du var lidt lun på. Ham snakkede du om hele vejen. Du var fascineret af hans frækhed og charme. Det var sjovt at høre dig snakke om en dreng på den måde. Det havde du aldrig gjort før. Du var stille af

natur. Mathias var din modsætning. Det tiltalte dig på den der barnlige og søde måde.

Du havde en løs sommerkjole på og bare tær i sandaler. Dit lange mørke hår hang løst ned over dine skuldre og flagrede i vinden. Jeg havde husket et hårbånd til dig. Det hang om mit håndled. Du kunne bedst lide at have håret hængende løst, men det var ikke altid så praktisk, og slet ikke når du skulle ud at bade. Din badedragt havde du allerede på inde under kjolen.

Det var varmt den dag, selvom vinden blæste. Vores hænder var svedige, men vi gik alligevel med hinanden i hånden hele vejen fra sommerhuset til stranden. Vi gik langs klitterne. Stranden blev først så bred, at højvandet ikke nåede helt op til klitterne et stykke fra sommerhuset.

Du lavede gadedreng-hop, når du fortalte. Det så sødt ud. Men hver gang du hoppede, faldt stroppen fra min taske ned fra min skulder. Jeg var ved at tabe tasken mange gange. Du grinte af det. Jeg undlod at fortælle dig, at det var irriterende at skulle hive stroppen op igen hele tiden.

Da vi nåede den brede del af stranden, slap du min hånd og løb ned af klitten med dit lange hår flagrende efter dig. Jeg smilte af din barnlige begejstring. Du sad i sandet og var i gang med at tage dine sandaler af, da jeg nåede frem til dig.

Jeg pakkede vores håndklæder ud og lagde dem i sandet. Du bad om hårbåndet, og jeg rakte det til dig. Du prøvede selv at samle dit hår i en hestehale. Det lykkedes næsten. Jeg skulle kun lige hjælpe dig med det sidste. Du kunne næsten ikke stå stille. Da jeg havde fået styr på dit hår, greb jeg dig og gav dig et kram. Du duftede af det syltetøj, du havde spist til morgenmad. Jeg slap dig igen og tog i stedet din hånd og kyssede den, men du havde kun øje for bølgerne og blev utålmodig. Jeg lod mig smitte af din begejstring.

Vi tog vores kjoler af, lagde dem i tasken og gik ned mod vandet. Der var en del mennesker på stranden den dag, men stranden var så stor, at den sagtens kunne bære det. Vi stod længe i vandkanten og dyppede tæerne. Du hoppede grinende op og ned. Du syntes, at vandet var koldt, og du havde ret. Vandtemperaturen var ikke fulgt med den ellers varme sommer.

Vi tog mod til os, løb ud og kom under samtidig. Det salte vand smagte grimt. Vi spruttede begge to, da vi kom fri af vandet igen. En bølge ramte dig i nakken. Du blev forskrækket, men du genvandt hurtigt fodfæstet igen. Dit grin afslørede, at du manglede begge dine fortænder. Dem havde du tabt med kun få ugers mellemrum. De nye tænder var kun lige brudt igennem.

Det fik dit ansigt til at se anderledes ud, og det fik dig samtidig til at læspe en smule, når du snakkede.

Du svømmede hen til mig og lagde dig op på min ryg. Dine arme slyngede du rundt om min hals. Jeg svømmede afsted med dig, så godt jeg kunne. Det var svært på grund af bølgerne. Du hvinede højt. Dine hænder havde du flettet foran mit ansigt, for at du bedre kunne holde dig fast. De små hænder afslørede, at du stadig kun var en lille pige. Dine negle havde du bidt helt ned. Det var en dårlig vane, du havde. Du gjorde det, når du sad i din egen verden og malede eller så fjernsyn. Vi havde prøvet at smøre dem med alverdens produkter for at få dig til at lade være, men det smagte kun grimt i kort tid, og så bed du gladeligt videre derefter.

Jeg fik atter vand i munden og hostede fælt. Du slap min hals og kom hurtig fri af min ryg. Vi blev enige om at svømme ind på det lave vand igen. Vi ville kigge efter vandmænd. Det gjorde vi tit, fordi du elskede at røre ved dem. Vi svømmede tæt ved hinanden. Du spurgte, om jeg troede, Mathias var lige så god til at svømme som dig. Jeg svarede nej, selvom jeg ikke anede noget som helst om Mathias' evne til at svømme. Du gav mig ret. Du troede selv på, at du på lige det punkt var sejere end ham.

Vi nåede det lave vand samtidig og rejste os med besvær. Bølgerne slog mod vores ben hele tiden. Det gjorde det svært at holde balancen. Du syntes, det var sjovt. Jeg bad dig om at passe godt på dig selv, så du ikke faldt og ramte en sten.

Vores nabokone dukkede op. I sommermånederne vandrede hun hver dag en lang tur langs vandkanten. Jeg gik ind til hende for bedre at kunne høre, hvad hun sagde. Larmen fra vinden og bølgerne gjorde det svært at snakke sammen, hvis ikke vi stod tæt på hinanden. Jeg bad dig om ikke at gå længere ud. Det lovede du, og du fortsatte med at lede efter vandmænd.

Nabokonen og jeg faldt i en god snak. Hun var rar. Jeg hørte godt, at du råbte efter mig. Din stemme lød så kåd. Jeg stod med ryggen til dig og råbte tilbage, at du lige måtte vente to sekunder. Da jeg vendte mig om igen, var du ikke at se nogen steder. Først troede jeg, at du var gået længere ned ad stranden, men der var du ikke.

Jeg mærkede panikken begyndte at sprede sig i mig. Hvor var du henne? Jeg løb længere ud i vandet og kaldte dit navn af mange omgange, men du svarede ikke. Nabokonen smed tøjet og løb også ud i vandet. Jeg skreg dit navn mere og mere skingert. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre. Hvor kunne du

være? Du vidste jo godt, at du ikke selv måtte gå ud på det dybe vand.

Vi ledte, i hvad der følte som en evighed, men vi fandt intet. De andre gæster på stranden fornemmede vores panik og spurgte til, hvad der var galt. Jeg var for rædselsslagen til at kunne forklare, men nabokonen fik fortalt dem, at vi ledte efter min datter på seks år. Flere kom til og hjalp med at lede.

Det var en tysk turist, der fandt dig på bunden af havet. Han bragte dig hurtigt i land og gav dig kunstigt åndedræt, men det var allerede for sent. Havet havde taget din sjæl fra os. Understrømmen havde trukket dig ned under vandet og efterladt dig der.

Der blev ringet efter en ambulance. Jeg kunne intet andet end at sidde med dig i mine arme, mens jeg rokkede dig frem og tilbage. Det havde jeg altid gjort, da du var lille og ikke ville falde til ro.

Jeg strøg dig over håret. Dit hårbånd manglede. Det fandt jeg aldrig igen. Du lå slap i mine arme. Dine læber var blålige og dine øjne fjerne. Det pinte mig. Du duftede ikke længere af syltetøj. Dit hår var genstridigt på grund af saltet fra vandet. Jeg kyssede dig på begge dine kinder, men du reagerede ikke på det. Du plejede ellers altid at lægge dine arme rundt om min hals, når

jeg kyssede dig. Jeg græd hysterisk. Stroppen på din badedragt var faldet ned over din ene skulder. Følelsen af sjud fik mig til at sætte den på plads. Ambulancen ankom. Falckredderne åbnede bagdøren og tog en bære ud.

Jeg skreg, da den ene falckredder tog dig ud af mine arme. Trangen til at sidde med dig for altid fik mig grædende til at råbe dit navn højt mange gange. Falckredderen lagde dig på båren og pakkede dig ind i et tæppe. Tårerne gjorde det svært for mig at se dig klart. Den anden falckredder lagde en arm om mig og snakkede beroligende til mig. Jeg kan ikke huske, hvad han sagde. Han fik mig bragt ind i ambulancen og gav mig noget beroligende. Du lå fredfyldt på båren. Falckredderen sad ved siden af mig og holdt mig i hånden hele vejen til sygehuset.

Nabokonen løb tilbage til sommerhuset og fik fortalt far om det hændte. Han græd, da han trådte ind på sygehuset. Jeg sad bare apatisk, stirrede tomt frem for mig og ænsede ham dårligt. Han ville have en masse svar, som jeg ikke magtede at give ham. Ordene ville ikke ud. Jeg kunne ikke andet end at sidde. Det hele virkede så uvirkeligt. Hvordan kunne det ske?

Jeg havde kun vendt ryggen til dig i ganske kort tid. Min utilgivelige adfærd havde været fatal. Det var ubærligt at vide, at

jeg havde fejlet overfor det bedste i hele verden. Jeg havde svigtet dig.

Havet er et smukt syn. Sandet er stadig lige så fint som dengang. Stedet betyder alt for mig, og jeg sidder her tit. Det var lige her, at vi lagde vores taske og håndklæder den dag. Meningen med det hændte har jeg aldrig forstået.

I årene efter din død hadede jeg havet for at have taget dig fra os, og jeg kom der aldrig. Sommerhuset stod også tomt hen i flere år. Vi var tæt på at sælge det, men en dag gik det op for os, at netop du af alle havde elsket både sommerhuset, stranden og havet. Og vi beholdt det og begyndte at komme der igen. I starten undgik vi stranden, men en dag tog vi mod til os og gik den rute, du og jeg havde gået den dag.

Jeg viste far stedet her. Det var en svær eftermiddag for os begge to. Jeg genså stedet, og far så det for første gang. Det gjorde det ekstra svært.

Jeg fortalte ham om mit svigt. Det havde jeg ikke gjort tidligere. Jeg var så skamfuld over det, at jeg ikke havde haft modet før den dag. Far blev sur over, at jeg ikke havde fortalt det tidligere. Min undskyldning ville han ikke tage imod, selvom jeg prøvede at forklare ham om min skyldfølelse, men han ville

ikke forstå det. Han endte med at gå i vrede, og jeg sad tilbage og græd.

Siden har vi ikke været her sammen. Jeg ved, at han kommer her lige så tit som mig, men vi snakker aldrig om det. Når vi går forbi stedet sammen oppe i klitterne, undlader vi begge at kigge ned.

Fyrfadslyset i den lille lanterne brænder stadig. Havet giver mig en indre ro, selvom bølgerne slår larmende ind over stranden. De senere år er stedet blevet til det sted, jeg bedst kan lide at være. Følelsen af samhørighed med dig er stærk her. Jeg sidder altid og forestiller mig, hvilken kvinde du ville være blevet til. Mon du ville have bevaret din skønne evne til at opleve livet? Det kunne næsten ikke undgås.

Du evnede noget helt særligt med din sensitive sjæl. Din naturlige umiddelbarhed ville have bragt dig vidt omkring. Verden omkring dig ville have været gavmild overfor dit milde sind. Det var jeg overbevist om. Far mente, at du ville være taget på musikkonservatoriet ligesom os. Det kunne jeg godt se for mig. Du elskede musik og var skabende af natur.

Vinden gør mig kold. Jeg åbner lanternen og puster lyset ud. Den er varm. Jeg lader den stå, så den kan køle af. Fødselsdagssangen, jeg synger for dig, bliver opslugt af larmen

fra havet. Det gør ingenting. Jeg ved, at du lytter med alligevel. En mand med en hund kommer gående længere nede af stranden. Lysten til at blive siddende forsvinder. Sandet skrider under mine fødder, da jeg rejser mig. Lanternen lægger jeg i lommen. Den er stadig en lille smule varm. Jeg begynder at gå tilbage af samme rute, som jeg er kommet. Det gør jeg altid.

I årene efter troede jeg ikke, at vi ville finde kærligheden til hverken livet eller hinanden igen, men pludselig en dag opdagede jeg, at jeg kunne glæde mig over små ting igen. Det var som en åbenbaring, selvom savnet af dig aldrig forsvinder.

Og far og jeg begyndte at nærme os hinanden igen. Vi fandt tilbage i et nyt fællesskab uden dig. Det tog lang tid, men det endte med at fungere, selvom ingenting blev som før. Jeg er ikke helt klar over, om han har tilgivet mig for at have vendt ryggen til dig den dag. Han snakker aldrig om det, men det virker som om, at det ligger som en forbandelse mellem os.

Seks år var, hvad vi fik sammen med dig. Det er langt fra nok. Min sjæl er stadig fyldt med smerte. Min krop føles som en tom skal uden indhold. Ingen er udødelige, men du skulle have været her længere end far og mig. Sådan burde rækkefølgen være og ikke omvendt.

Da jeg når klitten, vender jeg mig om og sender et fingerkys til dig. Jeg gør korsets tegn. En del af mig døde sammen med dig den dag, og det genopstår aldrig igen. Det er jeg bevidst om. Jeg former et hjerte med mine hænder og lægger det tæt på mit hjerte.

Jeg elskede dig ubetinget. Men på et øjeblik blev du taget fra mig. Jeg ville give mit liv for bare fem minutter med dig. Du skulle fortælle, uden at jeg afbrød. Din stemme havde en særlig efterklang, der var så smuk. Mine øjne ville jeg lukke og så bare lytte til hvert et ord, du sagde. Gad vide, hvad du ville fortælle mig, hvis du kunne?

Havde du været bange, da understrømmen greb dig? Din stemme havde ikke lydt bange, da du kaldte på mig, men måske havde jeg ikke lyttet godt nok efter, fordi jeg stod og snakkede. Jeg havde gjort noget utilgiveligt den dag. Det vidste jeg om nogen. Jeg kunne stadig vågne svedende op om natten, fordi jeg havde drømt den samme uhyggelige drøm igen. Du kaldte og kaldte, men jeg gik bare længere og længere væk fra stranden. Vende mig, gjorde jeg ikke, selvom din stemme blev skinger og bange. Drømmen både hadede og frygtede jeg.

Jeg går op ad klitten. Din fødselsdag bærer jeg i mig med sorg. Jeg ville have ønsket, at du havde været her til at fejre den

sammen med far og mig. Men sådan blev det ikke. Det er min skyld alene. Farvel min lille skat. Jeg kommer snart tilbage hertil igen.